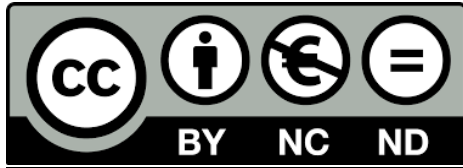

Χαρά.Ζει- Γιάννης Τζανής

Το διήγημα *Χαρά.Ζει* του Γιάννη Τζανή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό την άδεια [Creative Commons](#)

[Αναφορά δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι παράγωγα έργα]

Χαρά.Ζει- Γιάννης Τζανής

Ευχαριστώ όσους δεν ήταν κοντά.
Με αυτούς δεν θα τα είχα καταφέρει.

Χαρά.Ζει- Γιάννης Τζανής

Αυτό το διήγημα είναι βασισμένο σε αληθινά γεγονότα τριών διαφορετικών προσώπων. Εκεί παύει η πραγματικότητα και αρχίζει η μυθοπλασία που θα μπορούσε φυσικά να είναι ακραία αλήθεια.

Να χαμογελάτε.

E-mail επικοινωνίας: iannitzanis@gmail.com

Χαρά.Ζει

Συμβαίνει με κινηματογραφική ταχύτητα: μια νεαρή κοπέλα ντυμένη στα μαύρα βγαίνει τρέχοντας από την εξωτερικά πλημμυρισμένη με γκράφιτι πολυκατοικία, διασχίζει τον στενό και συγκυριακά άδειο δρόμο χωρίς να κοιτάξει προς καμία άλλη κατεύθυνση εκτός από ευθεία και σωριάζεται στο μοναδικό παγκάκι του απέναντι πεζοδρομίου αρχίζοντας να κλαίει πνιχτά. Μια ταχύτητα κάτω της πραγματικής στριφογυρίζω το σουγιά στο χέρι μου μέσα από την τσέπη του μπουφάν.

Μού ξεφεύγει ένα χαμηλόφωνο «Τι στο διάολο...» και για δευτερόλεπτα μένω να παρακολουθώ την αντίθεση ανάμεσα στους ώμους της που συσπώνται εξαιτίας των γρήγορων λυγμών και του ακίνητου προσώπου της, κρυμμένου πίσω από την κουρτίνα των ριχτών μαύρων της μαλλιών. Σφίγγω τον σουγιά και χαμογελάω. Έρχομαι κατευθείαν από το νεκροταφείο και η αιχμή του δεν μου έχει χρειαστεί ακόμα για απόψε, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν πρέπει να μένω σε εγρήγορση.

Ένας ξαφνικός δυνατός άνεμος φυσάει κόντρα ακριβώς τη στιγμή που πατάω την άσφαλτο για να περάσω στο απέναντι πεζοδρόμιο. Δεν είναι η πρώτη φορά που σκέφτομαι τη μόνη μου διαφορά με τον αέρα: αυτός προσπερνάει τους ανθρώπους, εγώ στέκομαι στις ζωές τους. Το κοινό μας σημείο είναι ότι και οι δυο τους αναζωογονούμε στο πέρασμά μας. Ακόμα περισσότερο, φεύγοντας εγώ χαράσσω χαμόγελο στα πρόσωπά τους.

Κάθομαι αθόρυβα δίπλα της με το ένα χέρι έτοιμο να την αρπάξει από το μπράτσο σε περίπτωση που δοκιμάσει να τρέξει και σχολιάζω:

«Άσχημο βράδυ».

«Φύγε. Δεν έχω λεφτά. Άσε με μόνη» ψιθυρίζει πίσω από σφιγμένα δόντια μέσα στο κλάμα της.

«Είναι το τελευταίο που θα κάνω και...».

«Όποιος κι αν είσαι, ό,τι κι αν θες, απλώς φύγε».

«...ούτε θέλω χρήματα».

Το να σιχαίνομαι τη θλίψη στα πρόσωπα των ανθρώπων ξεκίνησε δυο καλοκαίρια πριν, τη στιγμή που η Φαίη τερμάτιζε την κλήση της με τον Θάνο. «Αυτό ήταν» είχε γυρίσει να μου πει με ένα θλιμμένο, τρεμάμενο χαμόγελο. Βρισκόμασταν διακοπές με την παλιά μας παρέα μεσοπέλαγα και εκείνη βάλθηκε να ξεπεράσει την περιεκτικότητα της θάλασσας σε νερό με τα δάκρυά της εκείνο το βράδυ.

«Μπορείς τουλάχιστον να με κοιτάξεις στα μάτια» δοκιμάζω να προσεγγίσω την μαυροντυμένη άγνωστη.

«Δεν θέλω ρε μαλάκα! Ξεκουμπίσου!» φωνάζει και πετιέται όρθια. Πρησμένα μάτια, σφιγμένες γροθιές και έντονες φλέβες δείχνουν το πόσο νευριασμένη είναι. Αν ήταν καρτούν θα ταίριαζαν ορμητικοί καπνοί να βγαίνουν από τα ρουθούνια της.

Προσπαθώ να την καθησυχάσω με ένα νεύμα των χεριών δίχως να σηκωθώ από τη θέση μου. Όπως τα σκυλιά αισθάνονται μεγαλύτερη ασφάλεια όταν κάποιος άνθρωπος γονατίζει στο ίδιο ύψος με εκείνα, έτσι και η ίδια, ένα νευριασμένο και μάλλον πληγωμένο σκυλί, πρέπει να νιώσει ότι δεν απειλείται. Παρόλα αυτά είμαι έτοιμος να την εμποδίσω σε περίπτωση που κάνει να απομακρυνθεί. Αν και απίθανο αυτό για την ώρα, ο θυμός έχει καρφώσει τα πόδια της στο βρώμικο πεζοδρόμιο.

«Ας ξεκινήσω από τα βασικά: αποκλείεται να φύγω αν δε μάθω τι σου συμβαίνει».

«Θα φωνάξω για βοήθεια αν δεν με αφήσεις ήσυχη αμέσως!»

Φανερά στρεσαρισμένη, το είπε δίχως να σκεφτεί. Ανασηκώνω τους ώμους.

«Είμαστε σε μια τυχαία γειτονιά του κέντρου της Αθήνας. Η μειοψηφία μιλάει ελληνικά και ακόμα λιγότεροι θα προσφερθούν να βοηθήσουν. Ανεξαρτήτως γλώσσας» τονίζω. «Σου εγγυώμαι ότι είμαι ο λιγότερο επικίνδυνος άνθρωπος στο τετράγωνο».

Μένει αμίλητη για μερικές στροφές του χρόνου. Όσο ανέκφραστα κι αν μοιάζουν τα κατακόκκινά της μάτια εύκολα διαβάζεις πως σκέφτεται ότι έχει να κάνει με τρελό. Ίσως πέφτει μέσα.

«Άλλωστε αν ήθελα να σου κάνω κακό, θα το είχα κάνει ήδη» επιμένω.

«Ποιος είσαι; Τι θες από μένα;»

Πριν χρησιμοποιήσω για πρώτη φορά σουγιά εναντίον κάποιου μού ήταν δύσκολο να συστηθώ στον οποιονδήποτε. Για ποια πτυχή του εαυτού μου θα μιλήσω, πώς θα με περιγράψω ακριβέστερα και ποιος θα ενδιαφερθεί; Τώρα:

«Κάποιος ο οποίος εισβάλλει σε προσωπικές προβληματικές στιγμές άλλων. Κάποιος ειλικρινής».

«Και τι σημαίνει αυτό;» ρωτάει μπερδεμένη.

«Ότι βρίσκομαι εδώ για να σε βοηθήσω».

«Εμένα; Ανάμεσα σε πέντε εκατομμύρια ανθρώπους αυτής της πόλης, εμένα;» προφέρει τις λέξεις αν να μην είναι σίγουρη γι' αυτές.

«Απόψε συνάντησα εσένα που δείχνεις να χρειάζεσαι βοήθεια. Ίσως εκτός από θλιβερό βράδυ να είναι τελικά και τυχερό».

Δυσκολεύεται να πιστέψει όσα ακούει, το βλέπεις στο ύφος της. Όπως επίσης ότι ένα κομμάτι του εαυτού της έχει πάνω μου στραμμένη την προσοχή.

«Πρώτα σταμάτα να κλαις. Μην αφήνεις να σου φεύγουν βράδια στη θλίψη, δεν το χρωστάς πουθενά».

«Κενές φιλοσοφίες. Του κώλου» δίνει βαρύτητα στην τελευταία φράση κοιτώντας με κατάματα. «Έχω βαρεθεί να ακούω τέτοια εδώ και έναν χρόνο;»

«Συγκεκριμένα ένα χρόνο;»

«Έχεις τσιγάρο;» με αγνοεί και δεν κάνω την παραμικρή προσπάθεια να πάρω μια απάντηση. Μου ανοίγεται χωρίς να το έχει καταλάβει – ή ίσως ακριβώς αυτό να έχει ανάγκη.

«Έχω. Θα σε κάνει να νιώσεις καλύτερα» λέω. «Αλλά δεν θα σου δώσω».

«Ο λόγος;» ξαφνιάζεται από την απάντηση ενώ ψάχνεται ήδη για αναπτήρα.

«Γιατί δε χρειάζεσαι τη νικοτίνη, το αλκοόλ ή τη χημεία για να ηρεμήσεις. Αν κλαις πονάς και αν συνηθίσεις να πονάς, κάτι σε έχει σκοτώσει. Σκότωσέ το πίσω. Δύο φορές».

«Χρειάζομαι πραγματικά ένα τσιγάρο» σχεδόν ικετεύει με φωνή που τρέμει. Κουνάω αρνητικά το δείκτη του δικού μου χεριού.

«Η μόνη σου ανάγκη είναι να δολοφονήσεις ό,τι σε σκότωσε. Μην λυπάσαι κανέναν, όποιος και αν είναι, και πρώτον από όλους τον εαυτό σου».

Στα δευτερόλεπτα σιωπής που ακολουθούν εναλλάσσει το βλέμμα της ανάμεσα σε εμένα και στο πεζοδρόμιο.

«Είσαι κάποιου είδους φύλακας-άγγελος...» γελάει τελικά κοροϊδευτικά. Και προσποιητά, απλά για να νιώσει ταιριαστή στην αλλαγή της ατμόσφαιρας του περιβάλλοντος.

Όχι Φαίη, δεν ήμουν...

«Όχι, δεν είμαι» σχολιάζω.

«...ή απλά τρελός;»

Πιθανόν θα με χαρακτήριζε έτσι ο Θάνατος σου, Φαίη, όταν χάραζα μια καμπυλωτή τομή σε κάθε άκρη των χειλιών του. Και δεκάδες μαχαιριές στο σώμα του. Μα φαντάζομαι η γνώμη ενός νεκρού δε μετράει πολύ.

«Δε χάνεις τίποτα αν προσπαθήσεις να το ανακαλύψεις. Αν μου μιλήσεις για αυτό που σε απασχολεί».

«Και τι θα γίνει όταν σου μιλήσω για το τι με έκανε έτσι;» ρωτάει καχύποπτα και, με έναν άρρωστο και ταυτόχρονα αφελή τρόπο, διασκεδάζοντάς το.

«Θα ακουστεί κλισέ» χαμογελάω «αλλά δεν πρέπει να μάθεις πριν». Ανάβω τσιγάρο. Μπορεί να έκανε τη σκέψη αλλά όχι κίνηση να μου ζητήσει.

Μένει να με κοιτάζει χωρίς να βλέπει. Σκέφτεται, προσπαθεί να αποφασίσει αν μπορεί να με εμπιστευτεί όσο εγώ μολύνω λίγο περισσότερο τον αέρα της πρωτεύουσας και εκείνη εισπνέει μια δόση του καπνού που απελευθερώνω.

«Θα σου πω, αλλά με δυο όρους» καταλήγει λίγο μετά.

«Ο πρώτος απορρίπτεται, δεν πρόκειται να σου πω ακόμα το όνομά μου» προλαβαίνω να πω.

Το στόμα της μισάνοιχτο από έκπληξη.

«Πώς ξέρεις ότι αυτό θα σε ρωτούσα;»

«Ανθρώπινη περιέργεια εσύ, εμπειρία από ανθρώπους εγώ. Ο δεύτερος;»

Η απρόβλεπτη τροπή που παίρνει η συζήτηση την αποσυντονίζει. Μηχανικά, σχεδόν σαν να είναι συνηθισμένη στα συγκεκριμένα λόγια και με την ίδια σειρά απαντάει:

«Σε κανένα σημείο δεν θα προσπαθήσεις να με παρηγορήσεις με καμιά Placebo μαλακία του τύπου *dry your eyes 'cause soulmates never die*¹» σιγοτραγουδάει τον στίχο.

«Can't you see these skies are breaking? Coz on top of the world is where I'm from²» απαντάω και τα χείλη της σχηματίζουν ξανά μια χαρούμενη καμπύλη που σβήνει όσο γρήγορα ζωγραφίστηκε. Ήταν αληθινό χαμόγελο, όσο λίγο κι αν κράτησε. «Τίποτα σαν αυτό, για κανέναν μας» παρατηρώ. Είχε χαμογελάσει ανεπαίσθητα και έτσι της παίρνει χρόνο να συνειδητοποιήσει τι εννοούσα και όταν το καταλαβαίνει, κάνει μια κίνηση με το χέρι, σαν να διώχνει ένα αόρατο έντομο μα στην πραγματικότητα διώχνει τη στιγμή.

Κάθεται ξανά στο παγκάκι ανακουφισμένη αυτή τη φορά, όμως σαν κάθε αντίδρασή της μέχρι τώρα κι αυτή κρατάει μόνο για λίγο.

«Θεέ μου, δεν πιστεύω τι κάνω» κλείνει το πρόσωπο μέσα στα χέρια της και ξεφυσάει.

«Δεν το έχεις κάνει ακόμα. Και αν δεν είσαι εντάξει...» ξεκινάω να λέω όμως με σταματάει με ένα νεύμα, βγάζοντάς με από τον κόπο να κάμψω τις αντιστάσεις της.

Μόλις είχα πει την πρώτη φράση για να το πετύχω.

---

¹ Μετάφραση: «Σκούπισε τα μάτια του γιατί οι αδελφές ψυχές ποτέ δεν πεθαίνουν», στίχος από το τραγούδι *Sleeping with ghosts* του βρετανικού συγκροτήματος Placebo (2003)

² Μετάφραση: «Δε μπορείς να δεις τους ουρανούς ν' ανοίγουν; Επειδή κατάγομαι από το υψηλότερο σημείο του κόσμου», στίχος από το τραγούδι *One of a kind* του βρετανικού συγκροτήματος Placebo (2006)

«Νομίζω... νομίζω ότι είναι παραπάνω από εντάξει». Αναστενάζει. «Οι φίλοι μου συνηθίζουν να με αγκαλιάζουν όταν νιώθω άσχημα. Να μου λένε ότι θα περάσει, ότι όλα θα πάνε καλά. Να κλάψω, να ξεσπάσω».

«Κανένα πρόβλημα δε λύνεται με αγκαλιές» παρατηρώ. «Κρύβεται για λίγο, μετά επιστρέφει κι είναι πάντα χειρότερο. Αν τα πράγματα είναι όντως όπως τα λες, σίγουρα θα έχεις νιώσει τι σου λέω».

«Ίσως έχεις δίκιο» προφέρει αφηρημένα.

Σ' αυτό το σημείο έχω αποφασίσει ήδη ότι σταματάω να μιλάω. Της δίνω χρόνο να συγκεντρωθεί. Στ' αφτιά μας αραιά φτάνουν ήχοι από αυτοκίνητα και μηχανάκια που σπάνε την απειλητική ησυχία του κέντρου τη νύχτα. Και κάπου εκεί απελευθερώνεται:

«Συνέβη έναν χρόνο πριν, ακριβώς τέτοια μέρα στην πολυκατοικία που βλέπεις. Κλείναμε δυο χρόνια μαζί, όμως τον τελευταίο καιρό η συμπεριφορά του είχε αλλάξει. Το έβλεπα. Αδιαφορία, απότομες αντιδράσεις... Κι όσες φορές του έλεγα ότι αισθανόμουν παραμελημένη εκείνος είτε δεν έδινε σημασία είτε έκοβε μαχαίρι τη συζήτηση με την δικαιολογία ότι όλα ήταν στο μυαλό μου. Υπήρξαν στιγμές που τσακωνόμασταν για το πιο ασήμαντο πράγμα που μπορείς να σκεφτείς, αυτά με τα οποία μόλις περάσει ο θυμός γελάς. Όμως εμείς κάναμε μέρες να μιλήσουμε όμως πάντα κάποιος από τους δυο έκανε το πρώτο βήμα και τα ξεχνούσαμε όλα. Για λίγο».

Οι φωνητικές της χορδές πάλλονται. Φυσάει τη μύτη της και με μάτια που είναι στα πρόθυρα να κλάψουν μα το αποφεύγουν με κοιτάζει.

«Όπως υποσχέθηκα, καμιά Placebo μαλακία» της λέω.

Γνέφει καταφατικά μερικές φορές επαναλαμβάνοντας αυτό το «για λίγο» πριν συνεχίσει:

«...μα όχι την τελευταία φορά. Μου τηλεφώνησε να περάσω από το σπίτι του. –Να φέρω τα πράγματά μου για να κοιμηθώ εκεί; ρώτησα και μέσες άκρες απάντησε –Ας είναι μια απλή επίσκεψη. Από την πλευρά μου δεν επέμεινα. Σκέφτηκα πως ήταν μια πρόοδος, ένα μικρό βήμα για να αναστήσουμε σιγά-

σιγά τη σχέση μας. Όταν χτύπησα το κουδούνι με υποδέχτηκε το τελευταίο άτομο που περίμενα να δω σε αυτό το διαμέρισμα. Η Χριστίνα, η πρώην πια καλύτερή μου φίλη, με το σοβαρότερο ύφος που είχα δει ποτέ στο πρόσωπό της. Και δίπλα εκείνος».

Κάνει μια μικρή παύση μόνο για να μου απευθυνθεί:

«Φαντάζεσαι πώς συνεχίζει».

Δεν είναι ξεκάθαρα ερώτηση, είναι περισσότερο διαπίστωση. Ότι κι αν είναι αποφεύγω να απαντήσω, δε θέλω να σπάσω τη ροή που έχουν τα λόγια της.

«Έχεις νιώσει ποτέ να βουλιάζει η καρδιά σου,» συνεχίζει «να χάνεται η γη κάτω από τα πόδια σου; Θεε, σειρά μου για κλισέ; Για δευτερόλεπτα το μυαλό μου δε μπορούσε να συνδέσει λογικά τα γεγονότα από το σοκ. Όταν αυτό έγινε έστω και αργά, σαν τα κομμάτια ενός παζλ να ενώνονται μπροστά στα μάτια μου ενώ τόσο καιρό δεν τα έβλεπα, έγινα έξαλλη. Φωνές, βρισιές, κατάρες και ακόμα περισσότερες φωνές. Έτσι κι αλλιώς κανείς δεν θα ενοχλούταν από τον θόρυβο γιατί στην πολυκατοικία μένουν μόνο ξένοι οι οποίοι εγκαταλείπουν τα σπίτια τους αποκλειστικά για να πάνε... όπου σκατά πάνε, και όταν επιστρέφουν σπίτι είναι και πάλι σαν να λείπουν από αυτό. Φοβούνται τους μπάτσους, φοβούνται ένα ντου που θα τους βρει χωρίς άδεια παραμονής και καταλήξουν στο κρατητήριο. Ποτέ όσο πηγαينوερχόμουν σε αυτή την άθλια πολυκατοικία δεν έπεσα πάνω σε κανέναν τους. Μα όλα αυτά πιθανόν να μη σε νοιάζουν».

Κάνει λάθος: με νοιάζουν όσο και η ίδια δεν πιστεύει. Αν και δεν μπορώ να βασιστώ μόνο στις εντυπώσεις της, σε περίπτωση που είναι σωστές μου λύνουν σε μεγάλο ποσοστό τα χέρια για απόψε.

«Τέλος πάντων, βλέποντας την εικόνα τους, όρμησα καταπάνω της. Γιατί σε αυτή και όχι σε εκείνον δεν ξέρω, μα δεν έχει σημασία ποιος το ξεκίνησε αλλά ότι κατέληξε όπως κατέληξε. Ή μάλλον ξέρω: μια φιλία είναι ιερή, ένας γκόμενος είναι απλά ένας αριθμός, να το πω κι έτσι. Πριν καταφέρω να χτυπήσω τη Χριστίνα εκείνος μπήκε στη μέση να με εμποδίσει. Το

καταλαβαίνεις; Με έκανε πέρα, κυριολεκτικά και μεταφορικά, για χάρη της. Με ακινητοποίησε και όσο και αν έσπρωχνα το σώμα μου καταπάνω του τόσο περισσότερο γλιστρούσα στην αντίθετη κατεύθυνση. Τα νεύρα και ο θυμός με έκαναν να αυταπατώμαι για το πόσες δυνάμεις είχε το σώμα μου. Σιγά-σιγά με έβγαλε στον διάδρομο του ορόφου λέγοντάς μου να ξανάρθω όταν έχω σκοπό να μιλήσουμε πολιτισμένα. Με κορόιδευε στα μούτρα μου ο μαλάκας, γι' αυτό κι εγώ τον έφτυσα εκεί. Στα μούτρα. Δεν έπρεπε, τουλάχιστον για τη δική μου ακεραιότητα. Με χαστούκισε και όταν παρόλα αυτά το επανέλαβα το φτύσιμο με έσπρωξε νευριασμένος από τις σκάλες, σαν ένα βάρος που ξεφορτώνεσαι πετώντας το στον γκρεμό. Βρέθηκα να κατρακυλάω στα σκαλοπάτια με κλειστά μάτια, τσιμπήματα σε όλο το σώμα και την αίσθηση πως είτε ο χρόνος κυλάει πιο αργά από το κανονικό για μένα είτε ότι αυτό το ζει κάποιος άλλος, όχι εγώ. Όταν άνοιξα τα μάτια μου όλα ήταν ίδια τριγύρω –οι ξεφτισμένοι τοίχοι, το βρώμικο κακόγουστο πάτωμα, οι ξύλινες πόρτες–μα στην πραγματικότητα βρισκόμουν ξαπλωμένη έναν όροφο κάτω από το διαμέρισμά του. Αλλιώς γιατί να κατεβαίνει μαζί της τα σκαλοπάτια πανικόβλητος για να έρθει κοντά μου; Σαν από θαύμα δεν είχα χάσει τις αισθήσεις μου, όμως πονούσα σε όλο μου το σώμα. Προσπάθησαν να με βοηθήσουν να ξανασταθώ όμως αρνήθηκα τη βοήθειά τους. Έφυγα με σφιγμένα δόντια, γρυλίσματα πόνου να βγαίνουν από το λαρύγγι μου, ματωμένα χέρια, δάκρυα στα μάτια. Μα το χειρότερο: την αίσθηση ότι όλος ο κόσμος με πρόδωσε. Έφυγα χωρίς να τους κοιτάξω. Μέχρι σήμερα».

Νιώθω ότι το δέρμα μου θα ανοίξει στα δυο τόσο σφιχτά που κρατάω την – παρανοϊκό – λαβή του σουγιά όση ώρα αφηγείται. Στις φλέβες μου δεν κυλάει πια σταγόνα αίματος, μόνο αδρεναλίνη και μίσος.

Όπως ακριβώς τη στιγμή που κάρφωνα το μαχαίρι στο σώμα του Θάνου.

Όπως τον έβλεπα να καταρρέει στο έδαφος ξεψυχισμένος.

Με τον ίδιο τρόπο που κοιτούσα το φέρετρο την ώρα που έμπαινε στο χώμα και εξαφανιζόταν για πάντα από τα μάτια όλων των παρευρισκόμενων. Μα κυρίως από τα μάτια της Φαίης.

Εκείνη καταλήγει:

«Δεν σταμάτησα να τον σκέφτομαι από εκείνο το βράδυ, παρά τα όσα μου έκανε. Για έναν ολόκληρο χρόνο δεν είχα νέα του. Και επειδή απόψε συμπληρώθηκε ένας χρόνος, σημαδιακή ημερομηνία, τον επισκέφτηκα ξανά με μια ανθοδέσμη μόνο και μόνο για να διαπιστώσω ότι τίποτα δεν έχει αλλάξει στη ζωή του. Η Χριστίνα είναι ακόμα πλάι του και εγώ πιο στενοχωρημένη από όσο μπορώ να θυμηθώ τον εαυτό μου. Είχα την αυταπάτη ότι θα κρατούσε τα λουλούδια και θα με καλούσε στο διαμέρισμα, ότι απόψε και στο εξής η Χριστίνα θα περίσσευε στη ζωή του. Όμως έριξε τα λουλούδια στο πάτωμα και μου έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα. Αν πας έξω από το διαμέρισμά του ίσως να είναι ακόμα σκόρπια».

Σηκώνομαι από το παγκάκι. Βεβαιώνομαι ότι η φωνή μου δεν θα τρέμει από τη συναισθηματική φόρτιση και της λέω σταθερά:

«Εσύ θα με περιμένεις εδώ».

Με μιμείται. Η αντίστροφη ψυχολογία των σκυλιών. Τώρα στεκόμαστε αντικριστά. Το φυσιολογικό λευκό χρώμα έχει επανέλθει γύρω από τις κόρες των ματιών της μα το έστω και χλωμό φως των φανοστατών αντανακλά στα υγρά υπολείμματα δακρύων.

«Τι πας να κάνεις;» ρωτάει σχεδόν έντρομη.

«Νοιάζεσαι για εκείνον;» ρωτάω αντί να απαντήσω στη δική της απορία.

«Δεν ξέρω. Ίσως. Δε θέλω να νοιάζομαι. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν θέλω να ξέρω τι θα κάνεις;»

«Ανησυχείς μην τον σκοτώσω;» γελάω σιγανά και η σιωπή της επιβεβαιώνει ότι πράγματι για αυτό ανησυχεί. «Γιατί αν σκέφτεσαι κάτι τέτοιο είναι εντελώς τρελό. Φυσικά και δεν έχω σκοτώσει ποτέ άνθρωπο, ούτε πρόκειται».

Θάνο, εσύ ήσουν η εξαίρεση.

«Δεν θέλω να νοιάζομαι για εκείνον» επαναλαμβάνει σκυθρωπή.

«Και δεν πιστεύω ότι νοιάζεσαι. Στην πραγματικότητα πιστεύω πως θέλεις να υποφέρει και ποντάρεις σε εμένα για να το κάνω αυτό. Αλλιώς δεν θα μου υποδείκνυες το διαμέρισμά του».

«Δεν το έκανα ποτέ αυτό!» υψώνει τη φωνή της.

«Νομίζω ότι με αυτό που είπες τα έπαιξες όλα για όλα» συνεχίζω και πριν διαμαρτυρηθεί την ρωτάω: «Ενδιαφέρεσαι για τον εαυτό σου;»

«Τι στο διάολο ήταν αυτό που είπες;»

Επαναλαμβάνω την ερώτησή μου για να πάρω καταφατική απάντηση, τη δεύτερη φορά με μεγαλύτερη σιγουριά.

«Κι εγώ ενδιαφέρομαι για σένα» λέω. «Κι αν δεν το πιστεύεις τώρα, θα το κάνεις σε λίγο».

«Κάνε ό,τι θες» ξεφυσάει. «Χειρίσου το όπως σκατά νομίζεις».

Γνέφω καταφατικά κι ας μην με βλέπει όπως στέκεται με την πλάτη γυρισμένη και τα χέρια σταυρωμένα. Κάνω αργά βήματα προς την είσοδο της πολυκατοικίας. Η παλιά προβληματική εξώπορτα ανοίγει με ένα απλό σπρώξιμο. Στο κατώφλι αφήνω όλα μου τα συναισθήματα. Στις φλέβες μου τρέχει και πάλι αίμα. Κρύο αίμα. Στα χείλη μου σχηματίζεται ξανά ένα χαμόγελο. Παγωμένο.

Εκείνη με προλαβαίνει πριν μπω στο σκοτεινό εσωτερικό της πολυκατοικίας.

«Τουλάχιστον θα μου πεις το όνομά σου;»

Για μια στιγμή χαμογελάω όπως καμία άλλη φορά αυτό το βράδυ: αυτάρεσκα.

«Αρκέσου στο *Οίκτος*» απαντάω και χάνομαι από τα μάτια της.

Το χλωμό φως του κινητού μετατρέπει το σκοτάδι σε ημίφως και ανεβαίνω χωρίς μεγάλη άνεση τα σκαλιά μα διακριτικά. Αυτό είναι το παν. Συναντώντας τον πρώτο όροφο φωτίζω προς κάθε πόρτα ψάχνοντας για μια διαλυμένη ανθοδέσμη ή έστω ίχνη από πέταλα λουλουδιών. Δεν απογοητεύομαι στην πρώτη αποτυχημένη προσπάθεια. Ούτε στη δεύτερη, στον επόμενο όροφο.

Γι' αυτό και στον τρίτο ανταμείβομαι πολλαπλά, μια φορά για καθένα από τα σκόρπια λουλούδια έξω από την πόρτα του πρώτου μπροστά στις σκάλες διαμερίσματος. Αρχίζω βιαστικά να μαζεύω όσα περισσότερα πέταλα μπορώ να συγκρατήσω, ύστερα απενεργοποιώ το κινητό και γίνομαι ένα με το σκοτάδι.

Αποφεύγω να πατήσω το κουδούνι. Ένας από τους ελάχιστους ηθικούς μου φραγμούς είναι το να μη γίνομαι ενοχλητικός. Οπότε χτυπάω την πόρτα.

Στην απόλυτη ησυχία ακούγεται κάπου μέσα από το διαμέρισμα το τρίξιμο ενός κρεβατιού και βαριά νευρικά βήματα, τα οποία προέρχονται από άτομο που βρίσκεται σε ταραχή, να πλησιάζουν. Τα βήματα σταματούν τη μια στιγμή και την επόμενη μια γραμμή φωτός διαγράφεται στη χαραμάδα της πόρτας. Συνεχίζει να περπατά προς το μέρος μου μέχρι που φτάνει πίσω από την πόρτα και εκεί τα βήματα σταματούν. Ακούγεται ένας αναστεναγμός και η πόρτα ξεκλειδώνει.

Και ανοίγει.

«Μαρίνα, δεν σου είπα, γαμώτο μου...».

Δεν προλαβαίνει να ολοκληρώσει τη φράση. Η γροθιά μου προσγειώνεται κατευθείαν στα δόντια του αφήνοντας έναν απαίσιο ήχο καθώς μερικά ξεριζώνονται. Πέφτει μονοκόμματα στο πάτωμα.

Γρυλίσματα και επιφωνήματα πόνου βγαίνουν από το καλυμμένο με το χέρι στόμα του καθώς στέκομαι από πάνω του. Πετάω στη μούρη του όσα υπολείμματα από τη διαλυμένη ανθοδέσμη έχω καταφέρει να μαζέψω λέγοντας: «Αυτό δεν είναι το μπουκέτο που σου αξίζει».

Το σώμα του βρίσκεται ανάμεσα στα πόδια μου καθώς γονατίζω βγάζοντας τον σουγιά.

«Μου ψιθύρισαν ότι πλήγωσες μια ψυχή τέτοια μέρα πέρυσι, καριόλη».

Προσπαθεί κάτι να πει μα η φωνή του δεν φτάνει. Αντίθετα, αίμα τρέχει ανάμεσα στα δάχτυλα και κατακόρυφα στα μάγουλά του.

«Σου αρέσει να κάνεις ανθρώπους να κλαίνε;» ρωτάω χαϊδεύοντας με την αιχμή του σουγιά την προέκταση των χειλιών του, εκεί όπου, μόλις απολαύσω λίγο ακόμα τις στιγμές, θα χαράξω ένα χαμόγελο. Τα μάτια του έχουν ανοίξει διάπλατα και κοιτούν το σημείο στο οποίο φέρνει βόλτες η κοφτερή αιχμή.

«Δεν... χρήματα» λέει με φωνή που τρέμει από φόβο ανακατεμένο με πόνο χωρίς να καταλαβαίνει περί τίνος πρόκειται όλο αυτό.

«Δεν... θέλω... χρήματα» μιμούμαι τον τρόπο ομιλίας του και γελάω. «Δεν φαίνεται να διασκεδάζεις» του λέω.

Το βλέμμα του έχει καρφωθεί πάνω μου. Τα μάτια του μοιάζουν έτοιμα να βγουν από τις κόγχες τους. Δείχνει τόσο αστείος που με το ζόρι συγκρατούμαι να μη γελάσω ώστε να διατηρήσω τον αυτοέλεγχο.

«Θα σου μάθω ότι πρέπει να φροντίζεις για το χαμόγελο των ανθρώπων. Θα γίνεις το ζωντανό παράδειγμα. Και να χαίρεσαι για το "ζωντανό"»

Οι διαμαρτυρίες του δεν φτάνουν στ' αφτιά μου. Χιλιοστά χωρίζουν την αιχμή από το δέρμα. Για ακόμη μια φορά θέλω να σύρω την λεπίδα αργά και βασανιστικά μα ξέρω ότι θα είναι αποτελεσματικότερο μόνο δυο γρήγορες χαρακιές.

Η αιχμηρή άκρη του σουγιά αγγίζει το δέρμα του.

«Σταμάτα!»

Η φωνή που εισβάλλει στον χώρο είναι γυναικεία, φοβισμένη και κάτι παραπάνω από αγχώδης. Σηκώνω απότομα το κεφάλι μου και βλέπω κάποια που πρέπει να είναι η Χριστίνα. Είναι ντυμένη με άσπρες πιτζάμες από λεπτό ύφασμα. Αν και είναι αγουροξυπνημένη το πρόσωπό της φανερώνει την ένταση που αισθάνεται. Παρότι τα ξανθά της μαλλιά είναι ανακατεμένα δείχνει με έναν παράξενο τρόπο όμορφη. Είναι σίγουρα μια ευχάριστη παρουσία.

«Μην τον πειράξεις» λέει και κάνει ένα βήμα προς το μέρος μας.

Πιέζω λίγο την αιχμή στο δέρμα του ώστε να τον πονέσω. Το ουρλιαχτό του, περισσότερο εξαιτίας του φόβου ότι η λεπίδα μπορεί να εισχωρήσει βαθύτερα παρά του πόνου, σταματούν τα βήματά της.

«Αν πλησιάσεις, θα τρυπήσω κάθετα τα μάγουλά του» προειδοποιώ. «Για αρχή».

«Ποιος... είσαι;... Τι... θέλεις;» τραυλίζει.

«Εκείνος ξέρει» δείχνω τον αιμόφυρτο φίλο της με ένα νεύμα του κεφαλιού μου. «Και εσύ ξέρεις».

Η Χριστίνα κοιτάζει τα σκόρπια πέταλα των λουλουδιών πάνω και τριγύρω από το σώμα και το κεφάλι του. Μπορεί εύκολα να μαντέψει την προέλευσή τους μα αν προσπαθήσει να μαντέψει το πώς και το γιατί της όλης γαμημένης υπόθεσης θα αποτύχει οικτρά. Και επώδυνα.

Λέμε πολλά και κάνουμε λίγα. Κουβέντες τέλος.

«Μετά είναι η σειρά σου» της λέω. «Ή μήπως θες τώρα;» στρέφω τον σουγιά στο μέρος της, αν και βρίσκεται μακριά.

«Μην... την πειράξεις» λέει ο ματωμένος άντρας στο πάτωμα που όλα αυτή την ώρα δεν ήτα τίποτα περισσότερο από ανακατεμένες κραυγές πόνου, φόβου και δυστυχίας.

«Γιατί;» χαμογελάω.

«Γιατί... την... αγαπάω».

«Σ' αγαπάει» της απευθύνομαι σαρκαστικά ενώ σηκώνομαι όρθιος. «Τι ωραία που είναι η αγάπη» προσθέτω με χαρούμενο τόνο.

Πετάω ανάλαφρα στον αέρα τον σουγιά και φυσικά προσγειώνεται ξανά στο χέρι μου. Τα βλέμμα μου συναντιέται με αυτό της Χριστίνας. Και αν τα μάτια καθρεφτίζουν τα συναισθήματα, στα δικά της δεν υπάρχει πια ίχνος φόβου. Μόνο μια αλλόκοτη λάμψη και γαλήνη, αλλόκοτη κι αυτή. Κάτι πάει λάθος εδώ, δεν πρέπει όμως να με επηρεάσει. Ανασηκώνω τους ώμους και στο ίδιο ύφος με πριν λέω:

«Κάτι κερδίζεις και κάτι χάνεις».

Σε δυο μέτρα θα καλύψω την απόσταση ανάμεσά μας. Η Χριστίνα κλείνει τα μάτια της και ψιθυρίζει:

«Εμπρός, σκότωσε εμένα».

«Μανία σας έχει γίνει η ιδέα του φόνου! Πρέπει να το έχετε σκεφτεί κι εσείς μερικές φορές για άλλους». Ίσως έχει μείνει ακόμα λίγος χώρος για μένα να το διασκεδάσω.

«Σκότωσε... εμένα...» επιμένει αυτή τη φορά εκείνος.

Στηρίζεται αδύναμα στον λυγισμένο αγκώνα του ενώ προσπαθεί να σηκώσει και να γυρίσει το σώμα του με τρόπο ώστε να μας βλέπει.

«Δεν με νοιάζει για τη ζωή μου» λέει με απόλυτη φυσικότητα η Χριστίνα. «Αν δεν είναι εκείνος καλά δεν με νοιάζει».

«Μην... την... πειράξεις... Εμένα... πείραξ...»

«ΣΚΑΣΤΕ!» φωνάζω.

Βαριανασαίνοντας τους κοιτάζω εναλλάξ. «Σκάστε» επαναλαμβάνω πιο ήρεμα όμως και οι τρεις ξέρουμε ότι έχω χάσει την ψυχραιμία μου για μια στιγμή και αυτό αρκεί για να φανώ ευάλωτος στα μάτια τους.

Καμιά προηγούμενη περίπτωση σαν αυτή δεν έχω νιώσει τόσο πολύ μπερδεμένος. Απλώνω τον σουγιά προς το μέρος της.

«Θα μου απαντήσεις μόνο σε αυτό που θα σε ρωτήσω, αλλιώς, στο λόγο μου, είναι νεκρός. Το κατάλαβες;»

Ο τρόμος επανέρχεται στιγμιαία στα μάτια της καθώς γνέφει καταφατικά.

«Τον αγαπάς;» τη ρωτάω

Δεν απαντάει αμέσως. Τον ψάχνει με το βλέμμα της. Για μερικά δευτερόλεπτα δεν ακούγεται τίποτα στο δωμάτιο, στο διαμέρισμα, στην πολυκατοικία, στην Αθήνα, σαν να προσπαθεί να συνοψίσει όλα τα συναισθήματά της σε μια μονολεκτική απάντηση ή έστω σε λίγες λέξεις.

«Είναι ο μοναδικός λόγος να χαμογελάω από την ώρα που θα ξυπνήσω» απαντάει τελικά χωρίς καν να με κοιτάξει.

Σφίγγω τη λαβή και γυρίζω προς το μέρος του. Δεν ξέρω αν τα δάκρυα στα μάτια του είναι εξαιτίας του πόνου ή της συγκίνησης. Ό,τι κι αν είναι, η έκφρασή του με αηδιάζει.

«Εσύ! Την αγαπάς;»

Συνοδεύει το καταφατικό του γνέψιμο με φωνή που σπάει:

«Όσο... τίποτε άλλο... ποτέ».

Χτυπάω την αριστερή γροθιά με δύναμη στον τοίχο. Κατευθύνομαι στην πόρτα η οποία είναι ανοιχτή όλα αυτή την ώρα. Πόσα λεπτά να έχουν περάσει; Πριν βγω ξανά στον διάδρομο γυρνάω προς το μέρος τους. Η Χριστίνα έχει ήδη σπεύσει κοντά του και τον αγκαλιάζει. Εκείνος δεν συγκρατεί πια το ματωμένο στόμα του κι ας πονάει ακόμα περισσότερο έτσι. Χρειάζεται και τα δυο του χέρια για να την αγκαλιάσει και εκείνη δεν μοιάζει να ενοχλείται που το αίμα του λερώνει την λευκή της πιτζάμα.

«Τώρα χαμογελάστε» λέω και βγαίνω στον διάδρομο.

Ανοίγω το κεντρικό φως της πολυκατοικίας και κάνω την ίδια διαδρομή στην οποία η Μαρίνα είχε κατρακυλήσει. Αντίθετα με πριν δεν έχω τίποτα να κρύψω, καμία ανάγκη να κινηθώ διακριτικά. Κανένα λόγο να έχω κλειστό το κινητό μου.

Φτάνοντας στο ισόγειο βλέπω τη φιγούρα της πίσω από το ακριλικό τζάμι ακίνητη σαν κέρινο ομοίωμα της Μαντάμ Τισό, όπως ακριβώς την άφησα. Αυτό αλλάζει μόλις με βλέπει.

«Τι έγινε;» ρωτάει με ζωηρή αγωνία.

Αντί για απάντηση, την ακινητοποιώ πιάνοντάς την από το λαιμό. Από τη φωνή της βγαίνει ένα επιφώνημα έκπληξης, όμως καμία διαμαρτυρία. Με αστραπιαίες κινήσεις χαράσσω μια γραμμή σε σχήμα καμπύλης σε καθεμιά από τις δυο προεκτάσεις των χειλιών της. Το τελευταίο που προλαβαίνω να δω πριν καταρρεύσει από τα χέρια μου στο πεζοδρόμιο είναι το δέρμα της να σχίζεται στα δυο, σχηματίζοντας μια πολύ λεπτή κόκκινη γραμμή η οποία το

επόμενο δευτερόλεπτο μετατρέπεται σε ένα κάθετο ρυάκι αίματος στο μάγουλό της.

«Εσύ είσαι το γαμημένο πρόβλημα! Τουλάχιστον αυτοί χαμογελούν, μαλακισμένη» της λέω.

Γυρίζω την πλάτη μου και ανάβω τσιγάρο. Ό,τι μένει από τη Μαρίνα είναι οι φριχτοί σπαραγμοί πόνου που φτάνουν στ' αφτιά μου. Δεν της ρίχνω ούτε μια ματιά όπως απομακρύνομαι ανηφορίζοντας την έρημη οδό.

Προσπερνώντας γειτονιές καταλήγω στον φωταγωγημένο σταθμό του ηλεκτρικού, την ώρα που φτάνει το πρώτο πρωινό τρένο. Ελάχιστοι επιβάτες κατεβαίνουν από το πρώτο πρωινό τρένο για να χαθούν σε δρόμους που τις επόμενες ώρες θα ασφυκτιούν. Πετάω το τσιγάρο και μένω για λίγο να τους παρατηρώ ενώ χάνονται από τα μάτια μου. Ωρα να γίνω σαν αυτούς.

Το μαύρο χρώμα του ουρανού έχει αρχίσει να μετατρέπεται διστακτικά στο γνώριμο γαλάζιο. Κι ενώ χαράζει η χαρά ζει έμπρακτα.

Είναι 5.45 τα ξημερώματα.